

Prof. dr. F. W. Grosheide

Tekst van het herdenkingscollege, gehouden door Prof. dr. G. C. Berkouwer, op 28 april 1972.

Toen in 1957 de theologische faculteit der Vrije Universiteit aan Prof. Grosheide ter gelegenheid van zijn gouden doctoraat een bundel opstellen in het Gereformeerd Theologisch Tijdschrift aanbood, sprak Schippers daarin de bede uit, dat God hem in een door Zijn genade overstraalde levensavond ook de voortzetting van zijn studie zou veroorloven. Die levensavond is lang geweest en wie denkt daarbij ook niet aan de diepe schaduwen, die over die avond zijn gevallen? We worden ons dan bewust, hoe moeilijk de overstralende genade voorstelbaar te maken is en dat er een sterk geloof in de Heilige Geest nodig is om dat uitzicht te bewaren. Het moge ons eraan herinneren en ons ervan doordringen, dat we haar nimmer in zicht krijgen vanuit onze menselijke activiteit, vanuit onze actieve vroomheid en bewuste dienst van God en we bedenken, dat Paulus midden in de activiteit van het leven gesproken heeft van een onuitsprekelijk geheim van de Geest juist dan, wanneer wij *iets niet weten*. Maar het grijpt ons altijd weer aan, wanneer we op een bijzondere wijze herinnerd worden aan het Woord van de Heer over de nacht, waarin men niet werken kan. Vooral is dat iets ontroerends, wanneer we letten op de overgang van een zo geweldige activiteit naar zulk een opvallende stilte en verborgenheid in de laatste jaren van Grosheide's leven, een raadselachtige zaak, die we gewoonweg niet overzien en doorgronden, als we denken aan deze weg naar de toekomst.

Het is opvallend dat Grosheide zich gedurende zijn gehele theologische activiteit op intensieve wijze met het eschaton heeft beziggehouden. In 1907 verscheen zijn dissertatie over